

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.615/2012/9.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2012. december 5. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2012. december 10. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t :

Az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2012. július 10. napján kihirdetett 6.B.319/2011/51. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett I.r. vádlott tekintetében megváltoztatja.

I.r. vádlott pénzügyi bűncselekményeit 3 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének (Btk.310.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés) minősíti.

I.r. vádlottat a szabadságvesztés büntetése próbaidőre történő felfüggesztésének mellőzése mellett 2 (kettő) év közügyektől eltiltásra is ítéli.

Az I.r. vádlottal szemben 46.198.000 (negyvenhatmillió-százkilencvennyolcezer) Ft-ra vagyonekobzást alkalmaz.

Egyebekben I.r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletében bűnösnek mondta ki 5 rb. adócsalás büntetében (Btk. 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés), melyből 1 rendbelit folytatólagosan követett el, 5 rb. magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §), melyből 1 rb-t folytatólagosan követett el, valamint 1 rb. társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 274. § (1) bekezdés c) pont), míg II. rendű és III. rendű vádlottakat társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 274. § (1) bekezdés c) pont).

I. rendű vádlottat ezért halmazati büntetésül 2 év, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte. II. rendű vádlottal szemben 45.000 forint, III. rendű vádlottal szemben pedig 31.200 forint pénzbüntetést szabott ki.

Rendelkezett az eljárás során keletkezett bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen I. rendű vádlott terhére, büntetésének súlyosítása, végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabása végett az ügyész jelentett fellebbezést. Az I. rendű vádlott és védője felmentés céljából éltek jogorvoslattal. II. rendű és III. rendű vádlottak vonatkozásában valamennyi fellebbezésre jogosult tudomásul vette az ítéletet, így az velük szemben első fokon jogerőre emelkedett.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.504/2011/4-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette álláspontját, mely szerint a megállapított ítéleti tényállás kis részben hiányos. Nem tartalmazza ugyanis a 2 rb., egyik esetben folytatólagos cselekvőséggel okozott, általános forgalmi adóban bekövetkezett adóhiányok összesített elkövetési értékét, mely álláspontja szerint az érintett tényállás első részében 47.022.000,- a másik részében pedig 21.024.000,- forint. Indítványozta, hogy az ítélet tábla az első fokú ítéletet változtassa meg úgy, hogy az I. rendű vádlottal szemben magasabb tartamú börtön, mint fő és közügyektől eltiltás, mint mellékbüntetés szabjon ki. 114.224.000,- forint összegre vagyonek Kobzást alkalmazzon, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

Az I. rendű vádlott védője fellebbezését írásban indokolta. Ebben kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az ítéletben hivatkozott számlák fiktív és valótlan tartalmú minősítését a nyomozási szakban eljáró szakértő megállapítására alapozta, hiszen az elsőfokú eljárás során megállapítást nyert, hogy ezek a számlák építőipari kivitelezési tevékenység végzését követően kerültek kiállításra. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állítja, hogy az Kft. 2004., 2005. évi számlái fiktívek. Ugyanez a helyzet a Kft. számláival is. A Kft. azért jött létre, mert az Kft. nem kaphatott hitelt az OTP Banktól, és a Kft. létrejötté azért volt szükséges, hogy hitelt vehessen fel az építkezésekre. A Kft. végül az OTP Bankkal egy olyan konstrukciót kötött, mely szerint az OTP Bank a lakók lakásvásárlását finanszírozta hitellel, és a Kft. ténylegesen felépítette a társasházakat. Ehhez nem volt megfelelő építőipari kapacitása, hiszen csak projekt céggént jött létre, ezért az . valamint a Kft. végezte az építőipari munkákat, és így jogosan bocsátottak ki a ténylegesen elvégzett munkákról számlákat a Kft. felé. Érthetetlennek tartja, hogy az elsőfokú bíróság tipikus polgári jogi jogviszonyokat, gazdasági eseményeket próbál kriminalizálni. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ténybeli és logikai ellentmondást tartalmaz az ítélet 4. oldalán, mert az indokolás II. rész első bekezdésében az szerepel, hogy az Kft., mint gazdasági társaság feladata az volt, hogy a Kft.-nél képződött adózás előtti eredményt eltitkolja. Az ítélet 13. oldalán, a második bekezdésben a bíróság ugyanakkor azt állítja, hogy a Kft. egy teljesen felesleges résztvevője volt a finanszírozási konstrukciónak és szerepe csupán az volt, hogy segítse az Kft. adó és egyéb fizetési kötelezettségek alóli kibújását. Márpedig ez a két állítás nem felel meg a valóságnak, látszik, hogy az elsőfokú bíróság nem értette meg az akkori építési beruházások gazdasági, pénzügyi, jogi környezetét.

Kifogásolta, hogy az eljárás során felmerült az ügyészség részéről, hogy „az Kft.-nél is keletkezett formális vagyon”, és ezzel kapcsolatban az a hipotézis került felállításra, hogy amennyiben „a formális vagyon valóban megvan, úgy az I. rendű vádlott azzal sajátjaként

rendelkezett". Jogosan merült fel az igény a védelem részéről, hogy a bíróság tisztázza a formális és a valós fogalmak viszonyát a tényállás és a vádirat viszonyában. Az ügyészség ezzel a formális vagyonnal kapcsolatban lényegében sikkasztással vádolta az I. rendű vádlottat anélkül, hogy ezt a Btk. szerint megjelölte volna. Az Kft. kintlévőségei meghaladták a hitelezői követeléseket, azonban ezeket a kintlévőségeket nyilván nem tudta a hitelezők kielégítésére fordítani, mivel azokat nem tudta behajtani. Ez volt az oka annak, hogy az első fokú eljárásban bizonyítási indítványt terjesztett elő arra vonatkozóan, hogy a nyomozási szakban eljáró szakértő segítségével tisztázni lehessen a pontatlan végindítvány és vádirat ellentmondásait, pontatlanságait. Fenntartotta azt az indítványát, hogy esetlegesen új szakértő kirendelésére kerüljön sor. Rámutatott, hogy a 2004. december 31-i mérlegadatokat és az Kft. üzletrészeinek értékesítése között több mint 5 hónap telt el, mely alatt az Kft. kivitelezési, gazdasági tevékenységet folytatott, így ezek a számadatok megváltoztak. Fellebbezésének álláspontja így az, hogy a törvényszék nem a releváns tényállást állapította meg és rögzítette az ítélet indokolásában. A megállapított tényállás a valós tényállás egyes elemeinek egy bizonyos koncepció mentén történt kiragadásával és sorba rendezésével került megállapításra. Az elsőfokú bíróság folyamatosan ragaszkodott ahhoz a téves szakértői állásponthoz, hogy a perbeli számlák azért fiktívek, mert nem került feltüntetésre bennük a kiállításuk alapjául szolgáló gazdasági esemény, így az meg sem valósult. Nem vitatta, hogy az Kft. előidézett adóhiányt, azonban azt nem csalási szándékkal tette, hanem gazdálkodási okokból keletkezett. Furcsának találta, hogy a nyomozóhatóság az eljárás nagyobb részében arra az álláspontra helyezkedett, hogy az Kft. elvégezte a munkákat a Kft. részére, és az ebből megszerzett bevételeket és vagyoni eszközöket vonta el a hitelezők elől, majd ezt követően azt állította az ítélettel egybehangzóan, hogy nem is végzett munkát, nem is szerzett bevételt a Kft.-ből. Az elsőfokú bíróság ítéletét ezért mind jogi, mind ténybeli szempontból megalapozatlannak, súlyos eljárási hibák eredményeként születettnek ítélte meg. Indítványozta, hogy az ítélet tábla változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, elsősorban az I. rendű vádlott felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a törvényszék új eljárásra utasítását kérte.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be.361. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

Az ügyész a nyilvános ülésen az átiratában foglaltakat fenntartotta. Azt kiegészítette azzal, hogy a 2005-ben elkövetett közokirat-hamisítás büntette, valamint adócsalás cselekményekhez fűződő magánokirat-hamisítás vétségei vonatkozásában az elévülés nem következett be, mivel a nyomozás elrendelésére 2007. június 12-én sor került, majd ugyanezen a tárgyban 2008. szeptember 11. napján is, így ezek az események az elévülést megszakították.

A védő szintén fenntartotta fellebbezésének írásbeli indokolásában foglaltakat. Azt kiegészítette azzal, hogy álláspontja szerint eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor az első fokon az eljárás megindításakor hatályban volt büntetőeljárási törvény 111. § (4) bekezdése alapján a védelem által a vádirat kézbesítését követően benyújtott kérelemnek megfelelően nem rendelt ki új szakértőt. Elsősorban az ítélet hatályon kívül helyezését, új eljárás lefolytatását, másodlagosan pedig az ítélet megváltoztatását és a vádlott felmentését kérte.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a 349. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezéssel érintett I. rendű vádlott vonatkozásában a jogorvoslatokkal támadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Az ítélet tényállásának megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A revízió elvének szem előtt tartásával ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat és vizsgálta az ítélet megalapozottságát is. Ennek során megállapította, hogy az első fokon eljáró bíróságnak a bizonyítást a szükséges körben lefolytatta és a perrendi szabályokat is megtartotta. Nem észlelt a Be. 373. § (1) bekezdés 2. pontjában felsorolt olyan (un. abszolút) eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, de e paragrafusban fel nem sorolt egyéb, az ítélet megalapozottságát, és az eljárás törvényességét befolyásoló (Be. 375. § (1) bekezdés) eljárási szabálysértés sem valósult meg.

A védő helytállóan hivatkozott arra, hogy a vádirat benyújtásakor, illetve kézbesítésekor hatályban volt büntetőeljárási törvény 111. §-ának (4) bekezdése úgy rendelkezett, hogy ha az ügyész vagy a nyomozó hatóság a nyomozás során szakértőt rendelt ki, és a vádlott vagy a védő a vádirat kézbesítésétől számított tizenöt napon belül indítványozza, a bíróságnak ugyanazon tényre más szakértőt is ki kell rendelnie. A védő erre irányuló indítványát megtette, az első fokú bíróság azonban annak nem tett eleget. Függetlenül attól, hogy a bíróság az ügy tárgyalását olyan időpontban kezdte meg, amikor a jelzett törvényi rendelkezés a 2011. évi LXXXIX. törvény 28. §-ának rendelkezése szerint már hatályon kívül helyezésre került, az első fokú bíróságnak az ezen időpontot megelőzően benyújtott kérelemre az újabb szakértőt ugyanarra a tényre ki kellett volna rendelnie. Ennek elmulasztásával azonban ún. relatív eljárási hibát vétett, mely nem volt kihatással az ügy érdemére. Az eljárás során beszerzett szakértői vélemény alapján ugyanis aggálytalanul megállapíthatóak voltak az ügy lényegét képező tények a szakértői kompetenciába tartozó kérdésekben.

Az első fokon eljáró bíróságnak a bizonyítási eljárás során a vádlottakat, a bejelentett tanúkat a szükséges körben kihallgatta, meghallgatta továbbá a szakértőket és tárgyalás anyagává tette az ügyben keletkezett okirati bizonyítékokat is. Beszerezte és értékelési körébe vonta a vád tárgyává tett tényekkel kapcsolatosan rendelkezésre álló bizonyítékokat, az azok között jelentkező kisebb ellentmondásokat okszerű, logikus mérlegeléssel oldotta fel, és ezen értékelő tevékenységéről a szükséges részletességgel adott számot ítéletének indokolásában.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nagyrészt megalapozott, csak kisebb részben hiányos.

A részleges megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban az iratok tartalma alapján orvosolható volt. Az ítéltábla a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében a következők szerint egészíti ki.

Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Dél-alföldi Regionális Igazgatósága 2007. március 3. napján kelt és 2007. április 19. napján jogerőre emelkedett számú határozatával a . Építőipari és Kereskedelmi Kft. fa. terhére a bevalláshoz viszonyítva általános forgalmi adónemben összesen 184.289.000,- forint különbözetet állapított meg. A feltárt adóhiány után 92.144.000,- forint adóbírságot szabott ki. A késedelmi pótlékalapot képező adóhiány után 72.343.000,- forint késedelmi pótlékot számított fel. Az adózó iratmegőrző kötelezettségének elmulasztása miatt pedig 100.000,- forint mulasztási bírságot szabott ki.

A tényállást a másodfokú bíróság a nyomozási iratok 3079. oldalán található APEH határozat alapján egészítette ki.

A kiegészítést, és pontosítást követően a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált, és a Be. 352. § (2) bekezdése alapján ítéletét a másodfokú bíróság arra alapította.

A vádlott javára az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül támadta a megalapozott tényállást, mely eredményre nem vezethetett, tekintettel arra is, hogy a tényállás helyessége esetén a másodfokú perben eltérő tények megállapítására, a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs perjogi lehetőség (Be. 351-352. §).

Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban a kérdésben, hogy a Kft. által a Kft. felé kibocsátott számlák mögött nem volt semmiféle valós gazdasági teljesítés. Ugyancsak egyetért az ítéltábla a törvényszékkel abban a kérdésben, hogy hasonló megállapításra jutott az Kft. által a Kft. felé kibocsátott azon számlákkal kapcsolatban, melyek a vád tárgyává tett adóbevallások alapját képezték. Nem kétséges az, hogy I. rendű vádlott cége felépítette azokat az ingatlanokat, melyek építésével kapcsolatban az Kft. számlákat állított ki, azonban az összes megvizsgált bizonyíték alapján az sem kérdéses, hogy az Kft. által átadott számlák egy része mögött nem volt valós gazdasági teljesítés, így azok áfa bevallásba történő beállítása csak a befizetendő áfa összegének csökkentését célozta.

Nem helytálló az a védői érvelés, hogy pusztán a szakértő minősítette fiktívnek az Kft számláit fiktívnek, mert könyvszakértő az aggálytalan szakvéleményében a bizonyítási anyag ezen adatait csak megerősítette. Megdőlt az a vádlotti védekezés, hogy a Kft-re a beruházás banki finanszírozása miatt volt szükség, ellenőrizhetetlen szerződéseket kötött a terhelt egyszemélyben szabálytalanul a két cége között, ellenőrizhetetlen számlázások voltak, és az állítólagos alvállalkozói teljesítések sem lettek alátámasztva. A számlázás célja a Kft profitjának adózatlan elsajátítása úgy, hogy a Kft mellett az Kft vált a Kft. számlázó cégévé. Megerősítette az I. tényállási pont ténymegállapításait II. r., és III. r. vádlottaknak a II. tényállási pontban foglalt kapcsolódó tevékenysége is.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor nem szerepeltette az ítéleti tényállásban a vád II. pont második bekezdésének azt a megjegyzését, hogy a vagyon „valós megléte esetén I. r. vádlott vádlott terhére róható az, hogy azzal a könyvelési iratok elrejtése által leplezve sajátjaként rendelkezett.” Valójában az ügyész ezen megjegyzést csak azért rögzítette a vádban, mert ha a bíróság nem értett volna egyet a vád tárgyává tett számlák adócsalás megállapítására alkalmas fiktív voltaival, nyilvánvalóan csődbűncselekményként, esetleg sikkasztásként tartotta volna fenn a vádat, hiszen ha eredményes lett volna a gazdasági események, így a számlák valódiságára nézve a védekezés, akkor a vagyon jogellenes

elvonásának kérdése merülhetne fel. Nincsen helye, azonban olyan ítéleti ténymegállapításnak, ami feltételesen fogalmazza meg azt, hogyan minősülhetne a terhelti cselekmény más ténymegállapítás mellett.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a cselekmények minősítése is nagyrészt megfelel az anyagi jognak.

Helytállóan állapította meg, hogy mind az áfára, mind pedig a társasági adóra a vádlott cselekményeivel megvalósította a Btk. 310. § (1) bekezdés és (3) bekezdés szerint minősülő adócsalás büntettét. Tévedett azonban a rendbeliség kérdésében. Ezzel kapcsolatosan indokolási kötelezettségét sem teljesítette maradéktalanul.

Az elsőfokú bíróság az 5 rb. adócsalás büntetéből 1 rendbelit folytatólagosnak minősített. Nem indokolta azonban meg, hogy mely adóbevallások tekintetében állapította meg az 1 rb. folytatólagos elkövetést.

A 2004. II. negyedévére, 2004. III. negyedévére, 2004. IV. negyedévére, 2005. I. negyedévére és 2005. II. negyedévére benyújtott adóbevallások vonatkozásában a cselekmény 1 rb. folytatólagos adócsalás büntettének minősül, melynek az elvont adó összege 47.022.000,- forint. A 2006. II. negyedévére, 2006. III. negyedévére és 2006. IV. negyedévére benyújtott áfa bevallások vonatkozásában a cselekmény szintén 1 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette, melynek elvont adó összege 21.025.000,- forint. A 2005. évre benyújtott adóbevallások benyújtása időpontjai között átlagosan 3 hónap telt el, mely időköz megalapozhatja a folytatólagosságot. A 2005. II. negyedévére, illetve 2006. II. negyedévére benyújtott áfa bevallások benyújtásának ideje között azonban már olyan hosszú idő telt el, mely a folytatólagosság megállapítását (a negyedéves adóbevallásokra is figyelemmel) a bírói gyakorlat szerint kizárja. Így a tényállásban megjelölt összes áfa bevallás benyújtása mindösszesen 2 rb. csalás büntettének megállapításához vezet.

A társasági adóbevallások benyújtása között 1-1 év telt el. A folytatólagosság egységének valamennyi kritériuma, így az azonos sértett, az egységes akaratelhatározás, a cselekmények azonossága, a rövid időköz is megállapítható lehet a bírói gyakorlat szerint a társasági adóbevallással összefüggésben elkövetett adócsalása is, mert e bevallást évente egyszer kell megtenni ennél rövidebb időköz kizárt.

Ennek megfelelően az ítélőtábla a társasági adóra nézve elkövetett adócsalás büntettét is 1 rb. folytatólagos bűncselekménynek minősítette.

Az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta a Btk. 2. §-ának első mondatára figyelemmel a bűncselekmény elbírálásakor az elkövetéskor hatályos törvényt, de helytállóan utalt arra a fellebbviteli főügyészre, hogy ítélete indokolásában az alkalmazandó jogszabály kérdéskörével nem foglalkozott. A Btk. 2.§-ában szabályozott időbeli hatályra vonatkozó főszabály az, hogy a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Következetes az ítélkezési gyakorlat abban, hogy amennyiben az elkövetéskori és az elbíráláskori rendelkezések azonosak, akkor a bíróságok nem vizsgálják külön az időbeli hatály kérdését, és az ítéletükben nem adnak számot arról, hogy az idézett

főszabálynak megfelelően az elkövetéskor hatályos jogszabály szerint bírálták el a terhelt cselekményét. (Legf. Bír. Bfv. II.651/2008/7. szám) Nem mellőzhető azonban az alkalmazandó jogszabály kérdésének kimerítő vizsgálata akkor, ha eltérő általános és különös részi szabályok hatályosak a cselekmény elkövetésekor, és elbírálásakor. Az elbíráláskor hatályos törvény alkalmazása esetén a cselekményt már költségvetési csalás bűntetteként kellene minősíteni. Ezen minősítés alkalmazása ugyanakkor megállapíthatóvá tenné az üzletszerűséget, mint minősítő körülményt is, így az I. r. vádlott cselekményeit a Btk. 310. § (5) bekezdés b) pontja szerint kellene minősíteni, súlyosabb büntetési tétellel fenyegetve. A megállapított tényállásból megállapítható ugyanis, hogy az I. r. vádlottnak a tényállásban foglalt cselekményei folyamatosan biztosították a megélhetését, vállalkozásszerűen rendszeres haszonszerzésre törekedve élt vissza a törvényben biztosított lehetőségekkel és úgy folytatott üzletszerű gazdasági tevékenységet, hogy az áfa beszámítást fiktív számlák beszerzésével és könyvelésbe történő beállításával kívánta legalizálni oly módon, hogy a Magyar Állam költségvetési adóbevételét általános forgalmi adónemben 68.047.000 forint, a társasági adó esetében pedig 46.198.000 forint, mindösszesen 114.245.000 forint összegben csökkentette. Mindez olyan rendszeres haszonszerzésre történő törekvést, és ezen felül annak elérését is jelenti, amely a cselekmények üzletszerű elkövetését is megállapíthatóvá teszi. Az üzletszerűség a költségvetési csalás bűncselekménye körében az elbíráláskor hatályos jogszabályok szerint már minősítő körülmény lenne, az elkövetéskor hatályos jogszabályt alkalmazva viszont azt csupán a büntetés kiszabása körében súlyosító tényezőként lehet értékelni.

A halmazatban megállapított 5 rb. magánokirat-hamisítás vétsége és az 1 rb. társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette minősítése a törvénynek megfelelő.

A törvényszék ítéletében kiszabott büntetést illetően az ítéletábra a súlyosbításra irányuló ügyészi fellebbezés érveit osztotta.

Megállapította mindenképp, hogy a büntetés a tettarányosság követelményének nem felelt meg. A vádlott a halmazatban elkövetett cselekményeit a jelentős értékhatáron belül, de a felső határt is megközelítve, a súlyosabb minősüléshez szükséges alsó értékhatárt többszörösen meghaladó értékre követte el bűncselekményeit. A több tíz, illetve százmilliók kár előidézésével járó bűncselekmények tárgyi súlyát tekintve az alanyi oldalon jelentkező enyhítő körülmények jelentősége viszonylag csekély. Az eltelt időre tekintettel nem kifogásolható a szabadságvesztés büntetés tartamának törvényi minimumban való meghatározása, még azzal együtt sem, hogy az enyhítő körülményként értékelt, a cselekmény elkövetése óta eltelt igen hosszú idő részben a vádlott magatartásának is tulajdoníthatóan következett be, hiszen a cég eladással, illetve a cég gazdálkodásának, vagyoni helyzetének felmérését lehetővé tévő iratok eltüntetésével az időmúláshoz nagyban hozzájárult, és az elkövetési mód összetettsége folytán a bonyolultabb bizonyítási feladatok miatt elhúzódó eljárás időigényességéből is adódott az időmúlás, ami így kisebb súllyal eshet latba.

Ugyanakkor nem talált olyan körülményeket az ítéletábra, amelyek a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztéséhez vezethetnének. Ilyen különös méltányolást érdemlő körülményeket a törvényszék sem jelölt meg, a végrehajtás felfüggesztését

mindössze azzal indokolta, hogy álláspontja szerint a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető.

Az irányadó ítélőtáblai és Kúriai bírói gyakorlat szerint az 50 millió forintot meghaladó költségvetési bevételecsökkentés okozó adócsalások esetében csak igen jelentős enyhítő körülmények (például őszinte, feltáró jellegű beismerő vallomás mellett a kár legalább részbeni megtérítése) megléte esetén kerülhet sor a kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztésére. Jelen esetben ilyen súlyú enyhítő körülmények nincsenek. Ezért az ítélőtábla a főbüntetés végrehajtásának felfüggesztéséről szóló rendelkezést mellőzte.

Mivel az I. rendű vádlott huzamos időn keresztül nem tett eleget, illetve megszegte a társadalommal szemben fennálló, adózásban megtestesülő kötelezettségét, méltatlanná vált arra, hogy a közügyekben részt vegyen. Ezért azok gyakorlásától az ítélőtábla a Btk. 53. §-a alapján eltiltotta. Az eltiltás tartamát a kiszabott szabadságvesztés büntetéshez igazítva az 55. § (1) bekezdése alapján 2 évben határozta meg.

Helytállóan indítványozta a fellebbviteli főügyészség vagyonekobbzás alkalmazását. Ennek az intézkedésnek az elrendelése ugyanis a Btk. 77/B. § a) pontja alapján kötelező a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során, vagy azzal összefüggésben szerzett. Ugyanakkor a vagyonekobbzás az irányadó bírói gyakorlat alkalmazásával, jelen esetben nem mondható ki a bűncselekménnyel elért vagyon a teljes összegére. A 95/2011.Bk. véleményben rögzített irányadó bírói gyakorlat szerint ugyanis, hogy az adócsalással összefüggésben az adóbevétele csökkenésével azonos mértékű vagyonekobbzást kell elrendelni akkor, ha a kiesett adóbevétele megfizetésére az adó kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt vagy azt a gazdálkodó szervezetet, amely azzal gazdagodott még nem kötelezte. Amennyiben a kötelezés nem érte el a bíróság által megállapított adókiesés mértékét az intézkedést - az egyéb feltételek fennállása esetén - a fennmaradó részre kell alkalmazni. A kétszeres elvonás tilalmára tekintettel nincs helye vagyonekobbzás alkalmazásának, ha az elkövetőt az elmaradt adóbevétele megfizetésére már kötelezték. Az APEH határozatával kötelezte a kiesett adóbevétele megfizetésére a jogutód Kft-t az áfa adónem vonatkozásában. Így ezzel kapcsolatban vagyonekobbzás alkalmazásának már nincs helye. Ugyanakkor a társasági adónem esetében ilyen kötelezésre nem került sor, ezért ezen adónem tekintetében elkövetett adócsalásból eredő vagyonra, mely összesen 46.198.000,- forint, az ítélőtábla I. rendű vádlottal szemben vagyonekobbzást alkalmazott.

A bűnügyi költségre vonatkozó első fokú rendelkezés törvényes.

Mindezek alapján a Debreceni Ítélőtábla a Debreceni Törvényszék ítéletét a jelzett körben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg túlnyomórészt helyes rendelkezéseit a Be. 371. §-ára utalással helybenhagyta.

Debrecen, 2012. december 10.

Dr. Elek Balázs sk. . Gömöri Olivér sk. . Hágger Tamás sk.
a tanács elnöke előadó bíró bíró

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 6.B.319/2011/51. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással I.r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2012. december 10.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő